

N:o 10.

Ank. till Riksd. Kansli den 2 April 1881, kl. 6 e. m.

*Första Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 4,
angående tillsättande af en finanskomité.*

Uti motion N:o 6 i Första Kammarén har Friherre *Klinckowström* med anledning af

det mindre goda tillstånd, hvaruti landets näringar i allmänhet sig befinna, till en del föranledt deraf, att landets kapital vändt sig från näringsföretag och uppsugas af våra finansiella inrättningar, hvilka ej kunna eller vilja industrien understödja på ett fullt tillfredsställande sätt, föranledt af misstro mot en dylik kapitalens placering uti det industriella arbetets tjänst;

den jemförelsevis emot utlandet höga ränta och de korta *utlåningstider*, som nuvarande penningeinrättningar lemna vid låns erhållande för näringarnes målsmän, *synnerligen för jordbruksnäringens*, hvarigenom dessa litet eller intet gagn hafva af vårt eget lands kapital och lånetillfällen;

den oskäligen vinst våra penningeanstalter draga på de dem af allmänheten lemnade penningar, i det att inlånings- och utlåningsräntan visar mer än billiga skiljaktigheter;

den i många hänseenden ej tillfyllestgörande trygghet och säkerhet den stora allmänheten känner sig ega i våra penningeanstalters säkerhetshandlingar och öfriga ansvarighet för sina förbindelsers syftesenliga och hastiga uppfyllande;

det de enskilda bankerna af regeringen på den ekonomiska lagstiftningens väg lemnade monopol och privilegium på egna kreditsedlars

utgifvande, hvilka de facto, om ock ej de jure, gå och gälla man och man emellan såsom mynts vederlikar och högst betydligt inkräkta på Riksbankens grundlagsenliga rätt att ensam utgifva sedlar, hvilka för mynt erkännas böra;

de många brister, hvilka våra banklagar lägga i dagen och de betydliga förändringar deri, som från flera håll påyrkas, på det penningeinträttningarne främst skola kunna gagna den stora allmänheten på ett säkert, billigt och fördelaktigt sätt, och den enskildes nytta vara andra, men ej första syftemålet med alla dessa inrättningar;

de erforderliga rättelser och ändringar i flerfaldiga fall, våra statsfinanser behöfva undergå, så att Riksdagen må sättas i stånd att med sakkännedom kunna verkställa den honom åliggande ansvarsfulla årliga regleringen af riksstaten och söka åstadkomma sparsamhet, der densamma utan fara för statens bestånd och störande af ärendenas jemna gång kan vinnas;

nödvändigheten att, genom åstadkommande af statsräkenskapernas tidigare afslutande, kunna kontrollera Konungens rådgifvares grundlagsenliga förpligtelser vid dispositionen af statens medel, och möjligheten att förverkliga grundlagens föreskrift, att derest något med rätt och skäl deremot finnes att erinra, grundlagen må lemna Konstitutions-Utskott och Riksdag laga rådrum, att dylika för det konstitutionella lifvet så högst viktiga frågor kunna behandla och bedöma samt till laga åtal sådan felande befordra;

faran af en fortsatt ökad skuldsättning till utlandet, med delvis nog betungande lånevilkor, hvarigenom den allmänna utlåningsröntan hålles högre inom landet än lämpligt är, samt behofvet af ett annat billigare och säkrare lånesystem genom införandet af ett inhemskt fondsystem, med ouppsägbara statsobligationer, hvarigenom de äldre lånen skulle kunna till billigare räntefot nedsättas och nya kapital inom landet framkallas till näringarnes befordran, till våra stora, på dagordningen sedan många år stående samhällsfrågors, rörande härordning, flotta, beskattning, undervisningsväsende och mera dylikt, lyckliga och rättvisa lösende;

samt af flerfaldiga anledningar till missförhållanden och oredor i våra finansiella förhållanden, såväl i allmänhet inom landet, som i synnerhet inom vår statshushållning — föreslagit

det Riksdagen ville besluta, att till Kongl. Maj:t i underdånighet hemställa om nedsättandet, så fort det görligen kan ske, af en *Finanskomité*, bestående af ett lämpligt antal kunnige, erfarne, skicklige personer, för att undersöka och utreda alla våra finansiella förhållanden,

såväl de, hvilka äro grundade på enskildes medverkan, som ock statens finansförvaltning och penningeverk samt landets finansiella ställning i dess helhet, samt att denna komité, efter dylik grundlig undersökning och utredning, åläggas afgifva de förslag, som densamma anser vara nödiga och nyttiga för landets allmänna gagn och bästa.

Det behof af utredning och reform, som efter motionärens förmenande påkallar tillsättandet af en Finanskomité, har af motionären sjelf utförligare blifvit framställt i en öfversigt af samtliga de fel i vår förvaltning och hushållning, hvilka efter hans åsigt kräfva rättelse. Det program han för komiténs verksamhet uppställer innehåller hufvudsakligen följande uppgifter dels till utredning, dels till reformförslag:

A. I afseende å statsregleringen och dermed samband egande frågor:

- 1) minskning, d. v. s. förvandling till bestämda anslag, af riksstatens reservationsanslag;
- 2) förvandling af samtliga förslagsanslag till bestämda anslag;
- 3) granskning, jemkning och nedsättning af samtliga ordinarie anslag;
- 4) sådan anordning af statsräkenskapernas afslutande och granskning, att så väl Riksdagen sjelf som Riksdagens revisorer må kunna vinna öfversigt och företaga granskning af näst föregående års räkenskaper;
- 5) utredning rörande samtliga fonders och kassors uppkomst och natur med förslag till deras indragning och ersättande med anslag på riksstaten;
- 6) utredning och förslag till ordnande af ett inhemskt fondsystem;

B. I afseende å kreditanstalterna:

- 1) pröfning och bedömande af ett af motionären framställt förslag till Riksbankens omdaning med upphörande af enskilda bankers sedelutgifningsrätt;
- 2) undersökning och utredning af frågan om bildandet af mindre jordbruks- och industribanker, spar-, försäkrings- och konsumtionsföreningar med mera dylikt, hvilka öfver allt i landet hade sina kontor nära allmänheten, och som, gemensamt under vissa vilkor understödjande hvarandra ömsesidigt, genom lagstiftningen ordnade och öfvervakade, kunde af statsmakterna vårdas och underhjälpas;

3) Allmänna hypoteksbankens lagbindande derhän att låneuppgörelser icke få ega rum utan att förut underkastas regeringens pröfning och godkännande.

C. Enskilda jernvägsbolagen.

Undersökning och utredning af frågan huru staten må kunna bispunga enskilda jernvägsbolag genom inköpande af deras banor till godt pris.

Enär motionären i sin utförliga framställning aftryckt ett stort antal tidningsartiklar, hvari finansiella reformförslag under senaste år framlagts och dertill vidlyftigt redogjort för de flesta motioner, komité- och utskottsbetänkanden, som under senare tider i dessa ämnen förekommit, lemnar hans motion onekligen uppslag till ännu många flera undersökningar och projekt inom den af honom åsyftade finanskomité; men Utskottet har så mycket hellre ansett sig, vid redogörelsen för motionärens afsigter, böra fasthålla allenast vid de af honom själf formulerade frågopunkter och förslag, som inom den nära nog oöfverskådliga mängden af skilda yrkanden, för hvilka motionen på sådant sätt redogör, flera förekomma, som äro hvarandra motsatta till syfte och mening.

Utskottet går nu att tillse, huruvida och i hvad mån en hvar af de nämnda hufvudpunkterna i motionärens program eller alla tillsammantagna kunna påkalla den framställning, som af honom förordats.

Hvad först och främst beträffar statsregleringen och dermed samband egande frågor tillåter sig Utskottet, med hänsyn till motionärens yrkanden å reservations- och förslagsanslagens utbytande mot bestämda anslag, hänvisa till hvad innevarande års Stats-Utskott i betänkande N:o 5 derom yttrat. Det torde deraf otvetydigt framgå, att motionärens förslag utgår från en mindre fullständig uppfattning af dessa anslagsformers betydelse, att anslags beviljande som reservationsanslag icke, såsom motionären förmenat, ökar, utan tvärtom minskar den dispositionsrätt, som tillkommer regeringen öfver anslags besparingar, att ett anslags beviljande som förslagsanslag icke heller, såsom motionären antagit, innebär något ökande af regeringens makt, utan endast är ett uttryck för

det förhållandet, att vissa anslagssummors belopp, sedan grunderna för anslagets utgörande blifvit af Riksdagen eller med dess begifvande fastställda, icke kan på förhand med visshet beräknas, och att sålunda hvad motionären afsett, eller besparing i statsutgifter, icke kan på det af honom föreslagna sätt åstadkommas. Att man genom de många olika förslagsanslagens utbytande mot ett för alla hufvudtitlarne gemensamt kreditiv icke skulle vinna något, vare sig i trygghet mot utgiftssummans stegring eller i budgetens öfverskådlighet, lär ock vara så sjelfklart, att för ernående af visshet derutinnan icke torde erfordras någon vidare utredning.

Den af motionären ifrigt förordade pröfning, jemkning och nedsättning af samtliga ordinarie anslag synes åter Utskottet så mycket mindre höra till området för en särskild komités verksamhet, som grundlagen tydligen hänvisar åt Kongl. Maj:t och åt Riksdagens Stats-Utskott att härutinnan iakttaga allt hvad rikets sannskyldiga nytta kräfver. Motionären synes i detta fall hafva varit ledd af den föreställningen, att Stats-Utskottet och således äfven Riksdagen omöjligen kan anlita andra källor för kännedom om statsverkets tillstånd och behof än de af föregående statsrevisorer granskade räkenskaper och riksbokslut. För den enskilde riksdagsmannen kan det visserligen möta någon svårighet att vinna kännedom om statsverkets ställning vid senare datum än det sist offentliggjorda riksbokslutet utvisar, men för Stats-Utskottet och dess ledamöter stå alla de upplysningar härutinnan till buds, som inom administrationen kunna åstadkommas. Det må vara sant, att äfven Stats-Utskottet måste känna olägenheten af den sena räkenskapsafslutningen inom vissa af administrationens grenar, och att en reform i detta hänseende är högligen önskvärd, men detta förhållande afhjelpes ingalunda dermed att en finanskomité öfvertager Stats-Utskottets funktioner. Stats-Utskottet har, med undantag allenast för några få och obetydliga hemliga anslag, fullkomligt lika vidsträckt tillgång till upplysning i dessa ämnen, som någonsin skulle kunna beredas åt en finanskomité, och det förefaller det Tillfälliga Utskottet, som om Riksdagen borde hos sina egna förtroendemän i Stats-Utskottet förutsätta lika stor förmåga och vilja att uppsöka anledning till besparingar och jemkning i anslag, som någonsin kunde träffas hos komitéledamöter tillsatte af Kongl. Maj:t.

Hvad beträffar statsräkenskapernas tidigare afslutande har motionären utförligt redogjort för så väl Riksdagens förhandlingar och skrivelser som regeringens redan fattade beslut och vidtagna åtgärder i detta ämne. Deraf framgår, att ej mindre Riksdagen än äfven regeringen behjertat vigten af denna reform, och att de önsknigar, som motionären

uttalat, äro på god väg att förverkligas, så vidt med administrationens nuvarande krafter är förenligt. Ett steg är redan taget dermed, att tiden för samtliga förvaltande verks räkenskapers afslutning och inlemnande till granskning blifvit tillbakaflyttad till den 1 Maj, och hvad som nu närmast återstår är utfärdandet af vidare bestämmelser rörande länsräkenskaperna, som möjliggöra samtliga statsräkenskapernas sammanfattning intill den tidpunkt, då statsrevisionens arbete begynner. Enligt hvad Utskottet inhemtat, har en särskild komité af tre sakkunnige personer under mer än ett års tid varit tråget sysselsatt af det svåra och invecklade arbetet med uppgörande af nya räkenskapsformulär och reglementariska bestämmelser för detta ändamål, och enär deras förslag lär vara att inom några få månader till Kongl. Maj:t införfänta, torde det med skäl kunna anses öfverflödigt att ytterligare påminna om ett ärende, hvaruti Riksdagen redan hos Kongl. Maj:t anmält sin önskan, och hvars handläggning är på vederbörande myndigheter beroende.

Beträffande motionärens yrkande om indragning af vissa statsverkets fonder och kassor, tillåter sig Utskottet erinra, att Första Kammarren redan vid denna riksdag rörande föreslagen utredning om de landtförsvaret tillhöriga fonder fattat beslut, hvarigenom frågan derom förfallit, och att ärendet i denna del icke vid denna riksdag lär kunna ånyo göras till föremål för pröfning. Af återstående i motionärens framställning berörda fonder äro några, såsom t. ex. statsverkets grundfond, statsregleringsfonden, odlingslånefonden, uppenbarligen af beskaffenhet att icke kunna till indragning förekomma, och någon särskild utredning rörande de öfriga i allmänhet föga betydande fonderna synes Utskottet icke böra ifrågasättas.

De påståenden motionären framställt rörande verkan af ett inhemskt fondsystem anser sig Utskottet så mycket hellre kunna underlåta att upptaga till närmare pröfning, som de till större delen bero på antagandet, att staten genom utsläppandet af statsobligationer inom landet skapar ett förut obefintligt kapital, en lära, hvars lockelser varit tillräckligt mäktiga att i de flesta stater tid efter annan framkalla storartade försök till dylik kapitalbildning, men hvars tillämpning också öfverallt och inom mycket kort tid uppenbarat grundsatsens falskhet. För Utskottet är det för öfrigt tillräckligt att erinra hurusom det förslag motionären å sidd. 72—73 af sin motion framställt till ordnande af ett inhemskt fondsystem redan är i alla väsentliga delar genomfördt

eller på väg att genomföras i vårt land. »Obligationer i svenskt mynt, uppsägbara från långifvarens sida, löpande med 4 % ränta, som half-årsvis utbetalas»: dessa af motionären angifna hufvudgrunder för ett inhemskt fondsystem träffa på det närmaste in med 1880 års stora konverteringslån, afsedt att uppsamla och till *en* typ förvandla största delen af svenska statens utelöpande skuldförbindelser. Att Riksgäldskontorets Herrar Fullmäktige »öfvertaga alla de åtgärder, som erfordras för upplåning, ränteliquider, redovisning och räkenskapers förande för detta lån», att de »inom de af Riksdagen bestämda gränser afgöra om obligationernas försäljningspris och valörer och i öfrigt vid upplåningen tillvägagå på det sätt de finna lämpligast och med det allmännas bästa mest öfverensstämmande», att de afyttra dessa obligationer i den omfattning, hvartill de äro af Riksdagen bemyndigade, att »förfallna räntekuponger, tillhörande svenska statens obligationer, skola efter deras lydelse mottagas i kronans uppbörd» — alla dessa af motionären uppställda fordringar på ett ändamålsenligt inhemskt fondsystem synas likaså vara uppfyllda vid transaktionerna om 1880 års konverteringslån. Att Fullmäktige begagnat mellanhänder för infriande af de konverterade lånens obligationer och för verkställande af ränteliquider i utlandet för de obligationer, som der blifva placerade, lär icke kunna anses annorledes än som en fullt ändamålsenlig och för statskassan fördelaktig åtgärd. De enda omständigheter vid 1880 års lån, som kunna föranleda till den förmodan, att det icke skulle hafva vunnit motionärens godkännande, äro, att obligationerna äro utfärdade icke blott i svenskt, utan äfven i utländska myntslag, och att deras återlösen är bestämd att försiggå icke genom inköp utan genom utlottning. Men då det torde vara uppenbart, att den i obligationerna intagna evaluationen af det svenska myntslaget i utländskt icke beröfvar dem någon enda af de egenskaper, som göra dem lämpliga till placering af inhemskt kapital, då denna öfersättning endast bidrager att för obligationerna öppna en vidsträcktare marknad, en liffigare efterfrågan och således en för staten förmånligare och lättare placering, än om de vore bundna *allenast* vid svensk marknad, då vidare en sådan obligationernas form äfven för de inhemska kapitalister, som i dem nedlägga sin förmögenhet, möjliggör deras afsättning eller belåning å utländsk marknad och således måste bidraga att motverka tillfällig brist på rörliga valutor inom landet och deraf följande räntans förhöjning, då slutligen inlösandet af statsobligationerna genom utlottning är en amorteringsform, som åtminstone hittills visat sig göra obligationerna mera begärliga, det vill säga villkoren för deras placering lindrigare, och för öfrigt bäst och säkrast betryggar skuldammorteringens jemna och orubbade fort-

gång, vill det synas Utskottet, som om 1880 års konverteringslån i de punkter, hvari det afviker från motionärens förslag till ett inhemskt fondsystem, eger bestämda företräden framför det senare, och att i hvarje fall icke någon särskild komité kan behöfva sammanträda för att afhandla frågan allenast om dessa begge förändringar i vårt nuvarande »fond»system.

Den genomgripande ombildning af Riksbankens hela organisation och förvaltning, som motionären, vid behandling af frågan om våra kreditanstalter, förordat, *det* nya system af en mängd smärre sins emellan förbundna industri- och jordbruksbanker, som efter motionärens uppfattning borde träda i de nuvarande enskilda bankinrättningarnes ställe, synas Utskottet vara föga egnade att tillvinna sig statsmakternas godkännande, och vid sådant förhållande icke förtjenta att göras till föremål för en särskild komités behandling.

Emellertid vill Utskottet icke förneka, att de erfarenheter, som under senaste finansiella kris vunnits, ånyo hafva visat, att väsentliga förändringar äro påkallade i vissa delar af vår nuvarande bank- och penninglagstiftning, och sådant icke blott med hänseende till de enskilda bankernas, utan ock till Riksbankens organisation och verksamhet. Men då det icke lärers lida något tvifvel, att Kongl. Maj:t i god tid före utgången af de nuvarande enskilda bankernas oktroj, tager under allvarligt öfvervägande, *om* och *hvilka* nya bestämmelser för dessa penninganstalter må anses vara behöfliga, likasom ock tillser hvilka åtgärder från Riksbankens sida må i sammanhang dermed vara nödiga att vidtagas, samt i båda dess afseenden till Riksdagen afgifver förslag, finner Utskottet sig, icke heller i fråga härom, böra förorda tillsättande af en särskild komité.

Hvad slutligen beträffar de enskilda jernvägsbolagen, har motionären, som tänkt sig, att dessa bolags räddande från fullständig ruin borde utgöra föremål för en blifvande finanskomités undersökning och utredning, framlagt följande förslag:

På följande villkor skulle staten bispringa de enskilda jernvägsbolag, hvilka behörigen anhålla derom:

1) att de enskilda jernbanor, hvilka utmynna å eller sammanbinda statens stambanor, med samma spårvidd som dessa och som hafva behöf af statens hjälp för att kunna fortsätta sin verksamhet, böra kunna med statsmedel inlösas;

2) att bland dessa till inlösen af staten ifrågakommande banor de böra ega företräde, hvilka hafva samma eller högre rälsvigt än mini-rälsvigten på statens jernbanor;

3) att inlösen af ifrågavarande jernbanor bestämmes efter medelbeloppet af nettotinkomsten för de fem senaste åren banan varit för allmän trafik upplåten eller, derest denna trafik ej fortgått så många år, under samtliga de år densamma egt rum;

4) att, genom kapitalisering af nyssnämnda netto-medelinkomst efter 5 procent, det kapital uppkommer, som staten bör lemna till jernbanans inlösande;

5) att detta kapital lemnas uti *statens ouppsägbara*, med 4 procent ränta löpande obligationer, utfärdade af Riksgäldskontoret, hvarest de årligen utfallande räntorna äfven liqvideras;

6) att Kongl. Maj:t tacktes, så fort ske kan, uppdraga sakkunnige män att verkställa en utredning, i hvilken utsträckning och på hvilka villkor i öfrigt det må anses för staten fördelaktigt att förvärfva här ofvan ifrågasatta enskilda jernvägar.

Utskottet anhåller att få fästa Kammarens uppmärksamhet derå, att motionären härmed afsett dels att frigöra det för produktionen befintliga kapital, som i de enskilda jernvägarne är bundet, dels att lemna sjelfva jernvägsbolagen ett verksamt understöd. Så vidt Utskottet kan finna, lärer intetdera af dessa syftemål, huru afsevärda de än må anses vara, stå att vinna på den af motionären antydda väg. Om, för att välja ett af motionären sjelf anfördt, förtydligande exempel, Oxelösund—Flens—Vestmanlands jernväg, hvars anläggningskostnad är 12 millioner kronor, och hvars obligationsinnehafvare hafva att fordra 6 millioner kronor, skulle af staten inlösas med en summa motsvarande tjugo gånger afkastningen år 1877 (0,20 %) eller 480,000 kronor, så är det för Utskottet svårfattligt, huru vare sig jernvägsbolaget, som ju definitivt förlorade sitt aktiekapital, eller fordringsgarne, som definitivt förlorade $\frac{11}{12}$ af sina fordringar, kunde anses genom en sådan uppgörelse räddade eller verksamt understödda. Och för så vidt som affären, efter hvad motionären antyder, vore för staten ända derhän fördelaktig, att jernvägens afkastning allt fortfarande med *säkerhet* komme att lemna behållen afkastning motsvarande räntan å inköpskapitalet — något som Utskottet i förevarande fall gerna antager — så är det klart, att genom operationen icke heller någon frigörelse af bundet kapital skulle ega rum. Det kapital, hvarå full ränta redan nu erlägges, är icke bundet och behöfver således icke frigöras genom förvandling till statsobligationer. Utskottet vågar också antaga, att om i detta ögonblick till Sveriges enskilda jernvägsbolag framställes anbudet

att få sina jernvägar inlösta efter det à 5 % kapitaliserade värdet af de fem sista, högst ogynnsamma, årens nettobehållning, knappt ett enda skulle antaga ett sådant erbjudande. Äfven i denna punkt finner således Utskottet hvad motionären anført och föreslagit icke egnadt att påkalla någon närmare undersökning, och får Utskottet sålunda hemställa,

att Friherre Klinckowströms motion icke må till någon Riksdagens framställning föranleda.

Stockholm den 2 April 1881.

På Utskottets vägnar:

GUST. AF UGGLAS.

Reservation:

af Herr *Forssell*: »I likhet med motionären anser jag, att de enskilda bankernas rätt att utgifva sedlar af så låg valör, att de utgöra den menige mans hvardagliga bytesmedel, lätt kan komma i strid med den allmänna rörelsens berättigade intressen. Den rätt de enskilda bankerna hittills åtnjutit att utgifva sedlar af smärre valör kan därför efter min uppfattning icke betraktas annorledes än som ett provisorium, hvilket så mycket lättare kan tänkas försvinna, som det redan fyllt sin väsentligaste uppgift, att göra vårt folk förtroget med bankrörelsens fördelar och att i orterna uppamma det intresse och den duglighet för sjelfständig enskild bankverksamhet, som förut saknats. Men framförallt är upphörandet af deras sedelutgifningsrätt påkalladt såsom det första steget till det mål som efter min uppfattning är reformens hufvudsyfte, spridandet af hårdt mynt i den allmänna rörelsen genom borttagande af *alla* banksedlar af lägre valör. Då nu Riksdagen redan 1874 i lagen för de enskilda bankerna infört en bestämmelse, som, efter min uppfattning, icke kunnat betyda något annat än att rätten att utgifva fem- och tio-kronesedlar ansetts kunna upphöra redan under nuvarande oktrojtid, då vidare Kongl. Maj:t i nådig proposition till 1879 års Riksdag förklarar sig beredd att under förutsättning af vissa vilkor redan 1882 förordna om upphörande

af de enskilda bankernas rätt att utgifva sedlar å 10 kronors valör, synes det vara antagligt, att åtminstone vid första tillfälle af begäran om ny oktroj för enskild bank rättigheten för densamma att utgifva sedlar å 10 kronor skall på allvar sättas i fråga, och att, om denna rätt varder en af de hittills varande enskilda bankerna förvägrad, densamma då ock skall för samtliga de öfriga upphöra. Om man härvid tillika iakttagar, att sedan uppmärksamheten blifvit fäst på vådan af den nuvarande banklagens stadgande rörande solidariteten mellan enskilda bankers delegare, det torde möta någon svårighet att med bibehållande af det nuvarande stadgandet bilda enskilda bankbolag, och att sålunda före de nuvarande oktrojtidernas utgång ny lag för de enskilda bankerna måste af Kongl. Maj:t med Riksdagens bifall utfärdas, men den rätt att utgifva tiokronesedlar, som i 1874 års banklag gjordes på Kongl. Maj:ts pröfning beroende, vid sådan ny lagstiftning möjligen varder helt och hållet borttagen, torde det böra anses ligga så väl i den allmänna rörelsens som de nuvarande enskilda bankernas eget intresse, att före den tidpunkt, då en sådan nödvändighet inträder, en närmare utredning vinnes om behovet af särskilda öfvergångsbestämmelser eller af öfriga i samband med denna rubbning erforderliga förändringar särskildt i fråga om lagstiftningen för Riksbanken, anser jag att Utskottet bort med anledning af Friherre Klinckowströms motion föreslå väl icke anhållan om tillsättande af en stor finanskomité, men

att Riksdagen ville besluta att hos Kongl. Maj:t anhålla om en utredning rörande de förändringar i lagstiftningen för rikets bankväsen, som må anses påkallade, och att derom till Riksdagen inkomma med förslag senast vid 1884 års riksdag.»
